Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 577 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. RAHOU**
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig X, op 26 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 maart, 12 juni, 17 juni en 9 juli 2024 heeft de verzoekende partij de aanvraag geactualiseerd.
1.2. Op 14 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2023 werd ingediend en op data van 20.03.2024, 12.06.2024, 17.06.2024 en 09.07.2024 werd geactualiseerd door:

(…)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
(…)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij vier maal werd aangetroffen bij een administratieve controle en daarbij telkens een bevel om het grondgebied te verlaten, betekende, met name op 06.12.2015, 28.11.2017, 09.12.2017 en 01.12.2018. Op 17.02.2021 diende betrokkene een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 22.03.2022 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.06.2022.
Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.
Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.
Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Betrokkene wijst er verder op dat hij de lange reis naar Marokko zou moeten maken met beperkte financiële middelen wat het voor hem praktisch bijzonder moeilijk zou maken om de reis en het verblijf in Marokko te regelen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Zijn zoon zou enkel België kennen als zijn vaderland. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn zoon geen enkele band met Marokko heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel zijn zoon niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko.

Verzoeker en de moeder van A. (…) hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zijn kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn zoon in België slechts voorlopig was.

Betrokkene haalt aan dat zijn zoon nooit in Marokko geweest is en de taal niet spreekt of schrijft, dat hij geen enkele schoolse opleiding heeft gekregen in die taal, er enkel een elementaire notie van heeft die niet zou toelaten om in die taal op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding te ontvangen. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor dd. 01.02.2023 opgesteld door een vertaler-tolk waaruit zou moeten blijken dat A. (…) geen Arabisch kan maar enkel Nederlands. Het voorgelegde attest kan door onze diensten echter niet weerhouden worden. Het betrouwbaarheidsgehalte van dit attest is namelijk erg laag, zo blijkt dat het slechts om een poging tot gesprek ging en niet om een gestandaardiseerde procedure. Een vertaler-tolk is geen testcentrum voor talen noch werd er een geijkte of erkende methode gehanteerd om talenkennis te testen. Volledigheidshalve merken we nog op dat het zeer ongeloofwaardig dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Arabisch zou spreken, wat toch zijn moedertaal is, en dat hij zijn zoon niet zou opvoeden in deze taal. Dit vindt ondersteuning in de vaststelling dat betrokkene geen enkel officieel attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen, wat het zeer onwaarschijnlijk maakt dat hij het Nederlands dermate beheerst dat hij zijn zoon in deze taal kan opvoeden. Betrokkene was er bovendien steeds van op de hoogte dat hij en zijn zoon zich in illegaal verblijf bevonden en dat de scholing van zijn kind mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Hij diende zijn kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan, zeker gelet op de jonge leeftijd van zijn zoon, dat hij het Arabisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zou aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van zijn zoon en op het feit dat een terugkeer een verlies zou impliceren van minstens enkele schoolmaanden. Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mijnheer bewust de keuze hebben gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van zijn zoon (met name zes jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009)

Betrokkene beroept zich in zijn verzoekschrift niet op medische elementen maar hij legt wel enkele medische stukken voor die betrekking hebben op zijn zoon, met name: een ziekenhuisfactuur dd. 07.04.2023, een arbeidsongeschiktheidsattest dd. 02.06.2023, een raadplegingsverslag dd. 24.02.2023 en een definitieve ontslagbrief dd. 02.06.2023. Echter, uit deze attesten blijkt enkel dat zijn zoon op 02.06.2023 een medische ingreep onderging. Uit deze attesten blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek in hoofde van zijn zoon die een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk zou maken of waardoor hij niet zou kunnen reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene wordt niet gescheiden van zijn zoon, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 9. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs

niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Met betrekking tot artikel 24 merken we op dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon in Marokko geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg en dat hij daar niet de grootst mogelijke mate van gezondheid zou kunnen genieten en toegang zou hebben tot de voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. Dit geldt tevens voor artikel 4 van dit verdrag: betrokkene toont niet aan dat zijn zoon in Marokko zijn economische, sociale en culturele rechten niet in de ruimst mogelijke mate zou kunnen verwezenlijken.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van zijn zoon zou schaden. Zijn zoon is nog erg jong, met name zes jaar jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, in casu de vader (aan wie het exclusieve ouderlijke gezag werd toegekend), van wie hij niet gescheiden wordt. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat het kind hier buiten zijn kerngezin hechte sociale banden opbouwde. Wat scholing betreft merken we op dat zijn zoon pas leerplichtig is sinds 01.09.2022 en hier slechts één jaar basisonderwijs volgde, na het kleuteronderwijs. Gezien zijn jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt. Betrokkene toont niet aan dat zijn zoon in het land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn vader en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien.

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op de ernstige moeilijkheden die hij ondervond met zijn ex-echtgenote en de moeder van A. (…). Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een verzoekschrift dd. 16.08.2021 aan de vrederechter van het kanton M. (…), een beschikking dagbepaling dd. 25.08.2021, het proces verbaal dd. 14.12.2022, het proces-verbaal dd. 05.01.2023, het opnameverslag dd. 13.09.2021, het tussenvonnis dd. 30.03.2023, het vonnis dd. 28.03.2024, het vonnis dd. 27.06.2024 en het ondersteuningsplan dd. 06.02.2018 voor A. (…). Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de rechtbank het exclusieve ouderlijke gezag over A. (…) heeft toegekend aan betrokkene, dat de moeder een contactverbod heeft evenals een betredingsverbod voor de woning. De echtscheiding werd uitgesproken op 27.06.2024. Uit de stukken blijkt tevens dat mevrouw zelf nooit aanwezig zijn op de rechtbank, dat niemand nog enig contact met haar heeft of weet waar zij momenteel verblijft. Verder wordt duidelijk dat A. (…) tijdelijk onder toezicht geplaatst werd van de jeugdrechter in het kader van deze problematische opvoedingssituatie maar dat dit toezicht werd opgeheven in 2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar mevrouw volledig uit het leven van betrokkene is verdwenen, hem het ouderlijk gezag werd toegekend en de echtscheiding uitgesproken.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij niet gescheiden kan worden van zijn zoon, die niet bij zijn moeder kan verblijven en om dat hij duidelijk het centrum van zijn belangen in België zou hebben, na een verblijf van meer dan elf jaar. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Hij woont samen met zijn minderjarige zoon, die echter evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikt en in wiens naam huidige aanvraag 9bis eveneens werd ingediend. De bestaande gezinseenheid blijft dan ook behouden. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven met zijn zoon in Marokko verder te zetten. De moeder van A. (…) beschikt evenmin over enig verblijfsrecht maar haar werd door de rechtbank een contactverbod met A. (…) opgelegd. Er is al geruime tijd geen enkel contact meer tussen betrokkene en de moeder van A. (…). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een twintigtal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn zoon bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" (met name de verwijzing naar arrest 181.193 van 24 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Volledigheidshalve merken we op dat het dossier waar betrokkene naar verwijst niet gelijkaardig is. In het aangehaalde dossier is er namelijk sprake van een ononderbroken scholing van zes jaar en dit in legaal verblijf, tijdens een lopende asielprocedure terwijl er in casu sprake is van een scholing vanaf 20.04.2020 (dus net vier jaar) in illegaal verblijf en waarbij het bovendien hoofdzakelijk gaat om kleuteronderwijs (zijn zoon is pas leerplichtig sinds 01.09.2022 en volgde hier slechts één jaar basisonderwijs). In het aangehaalde dossier is er bovendien sprake van naast familielid dat over de Belgische nationaliteit beschikt, terwijl betrokkene in casu niet aantoont dat hij enig familielid heeft dat in België verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de

aanvraag in te dienen in het buitenland. Hij haalt aan dat zijn lang verblijf mee de verantwoordelijkheid zou zijn van de Belgische Staat. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene is echter zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevind. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij in België sinds 2011 zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan via het indienen van zijn eerste aanvraag 9bis op 17.02.2021, tien jaar na zijn beweerde binnenkomst. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 06.12.2015, op 28.11.2017, op 09.12.2017, op 01.12.2018 en op 26.06.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij zou beschikken over ernstige werkbeloftes, dat hij hiermee zijn absolute wil om te werken en zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij onmiddellijk zou beginnen te werken indien mogelijk, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij zeer maatschappelijk bewust zou zijn, dat hij lid zou zijn van verschillende vzw's, dat hij heel wat vrijwilligerswerk zou verrichten, dat hij zich op alle mogelijke manier zou inzetten voor de Belgische gemeenschap, dat hij ondertussen zeer goed Nederlands zou spreken door zijn jarenlange verblijf, dat dit zijn absolute wil zou aantonen om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dat hij zeer actief zou zijn, dat hij zijn steentje aan de Belgische maatschappij zou willen bijdragen, dat er sprake zou zijn van een bijzondere sociale, culturele en maatschappelijk relevante integratie, dat hij voldoende maatschappelijke bagage zou hebben om zijn leven hier op een positieve manier verder te ontplooien, dat hij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij hier toekomstperspectieven zou hebben, dat hij een hechte band met België opgebouwd zou hebben, dat hij twee werkbeloftes voorlegt evenals een factuur van de kinderopvang, zijn huurovereenkomsten, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW, een schriftelijke overeenkomst met de kinderopvang, twee verklaringen inzake vrijwilligerswerk, enkele nutsfacturen, enkele schoolfacturen, zijn arbeidsovereenkomst en verschillende foto's van zijn zoon) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 19 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

De verzoekende partij heeft op 12 mei 2026 en aldus binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*bis* (oud) en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24.2 van het Handvest en van artikel 22*bis* van de Grondwet.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"*Eerste onderdeel,*
De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat hij zich genesteld heeft in niet legaal verblijf en zijn kind op die manier geschaad hebben.
Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedure.
Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 2023-2024) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.
De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.
Het gegeven dat er bevelen werden genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.
Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekers in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen." Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.
Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2023-2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.
In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.
Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.
Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin.
In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals verzoeker, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan inzonderheid over families die langer dan 5 jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien.
Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.
Verwerende partij heeft verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.
Meer concreet had verzoeker in zijn aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, integratie, in België geboren kind, schoolgaand kind … die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.
Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker is…

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.
Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.
Tweede onderdeel,
Verzoeker had als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van zijn minderjarig kind ingeroepen.
De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn: 'Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht', …
Deze motieven worden in alle ernst in de beslissing opgenomen. Zij hebben geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van verzoekers naar Marokko, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar Marokko.
Deze motieven maken wel duidelijk dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat verzoeker geen verblijf kan krijgen in België, en de facto wordt het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer aangewend om in feite een definitieve terugkeer te motiveren.
Op zich is dergelijke niet afdoende motivering voldoende om de beslissing te vernietigen daar het begrip buitengewone omstandigheden op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet ingevuld is.
Derde onderdeel,
Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Marokko konden doen.
Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familieleven, in België geboren kind, dat het kind in België schoolloopt en een terugkeer om in Marokko de aanvraag te doen zijn schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren.
Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.
De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.
Vierde onderdeel,
Het kind kent, gelet op zijn jonge leeftijd, enkel België als thuisland. Op het ogenblik van de aanvraag was hij 5 jaar oud; op het ogenblik van de beslissing 7 jaar. Het kind is ondertussen schoolplichtig.
Verzoeker had opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in Marokko te moeten gaan doen.
Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.
Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.
De bestreden beslissing is in haar motivering ook voor wat het kind betreft niet uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer. Dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van het kind principieel niet wordt aanvaard omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België. De beslissing gaat dus niet uit van het recht op onderwijs van het kind, maar van het feit dat hij hier in feite niet of nooit had mogen zijn, en in feite geen 'recht op onderwijs' heeft kunnen opbouwen.
De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kind, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen:
Alleszins wordt het belang van het kind niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.
Vijfde onderdeel,
In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden.
Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België schoolgaand kind, vestiging van het centrum van hun belangen in België, … werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.
Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.
Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen.
Zesde onderdeel,
Verzoeker had bij de aanvraag een groot aantal stukken (3-53) gevoegd met betrekking tot integratie en toekomstperspectief; de beslissing houdt hiermee geen enkele rekening in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Alle voorgebrachte stukken moeten bij de beoordeling betrokken worden. Dit is niet het geval. Op zich is dit een reden van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.
Zevende onderdeel,
Verzoeker had onder de rubriek 2.B inzake de ontvankelijkheid gesteld het geheel van omstandigheden uiteengezet.
De bestreden beslissing maakt nergens een beoordeling van 'het geheel van omstandigheden', zoals deze ontwikkeld werden in de aanvraag, en zoals ook uitdrukkelijk in de aanvraag vooropgesteld en gevraagd. De beslissing maakt afzonderlijke motiveringen in verband met doorlopen procedure, (on)mogelijkheid aanvraag te doen in land van herkomst, kind, gezins- en privéleven, maar maakt geen beoordeling van het geheel en de samenhang van deze omstandigheden om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden. De beslissing antwoordt niet op dit argument van verzoeker. De beslissing schendt de motiveringsverplichting.
De beslissing schendt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet."
en:

"*De beslissing schendt de rechten en belangen van het minderjarig kind.*
Verzoeker beschikt over het exclusief ouderlijk gezag nu de moeder van zijn kind hem bij verzoeker heeft achtergelaten. Voor het kind was dit een zeer traumatische gebeurtenis.
Verzoeker verwijst naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen.
Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test:
"The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (…). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118 120)."
Zie ook in het kader van de proportionaliteit:
"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres , darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144)."
Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.
Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden.
Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).
Verzoeker had onder de rubriek '3.5 Schoolgaand, in Belgie¨geboren, minderjarig kind,' met betrekking tot zijn zoon specifieke argumenten aangehaald in de aanvraag, en deze met stukken gestaafd. Verzoeker verwijst naar deze punten zoals vermeld in het feitelijk gedeelte, en aanziet dit hier als herhaald.
De bestreden beslissing motiveert in paragraaf 6,7 en 8 op pagina 2 en 3 over het minderjarig kind van verzoeker. Het gaat niet om de eerste of essentiële overweging, maar om het zesde motief dat de beslissing ontwikkelt. Het gaat verder om een loutere stereotype motivering (geen gespecialiseerd onderwijs nodig;

scholing in precair verblijf; tijdelijke verwijdering zodat studies slechts tijdelijk moeten stopgezet worden; dat hem tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur zal zijn bijgebracht door de ouders; dat verzoeker niet concreet zou aanduiden dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst, …) die in zowat alle beslissing in verband met minderjarige kinderen voorkomt; er is geen specifieke motivering met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag werden aangehaald, en die hierboven geciteerd werden. Het is flagrant dat de bestreden beslissing die zelf nalaat om op enige wijze op een faire manier in te gaan op de door verzoekers ontwikkelde argumenten met betrekking tot het belang van het kind, dan zelf meent te moeten stellen dat verzoeker dit belang niet zouden aantonen. De beslissing zet de zaken op haar kop. Deze stereotype en onjuiste motiveringen zijn niet afdoende.
De beslissing motiveert niet met betrekking tot de concrete elementen die door verzoeker voor het kind werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.
Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24.2 Handvest stellen dat de belangen van het kind bij een beslissing die voor het kind gevolgen heeft 'de eerste overweging' en 'een essentiële overweging zijn'. Artikel 28-29 Kinderrechtenverdrag bepalen het recht op onderwijs en ontplooiing van het kind. De directe werking van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest. Het Kinderrechtenverdrag heeft het directe werking.
De overwegingen gaan niet uit van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind.
De stereotype motivering in verband met het kinds is in feite de vijfde overweging. De door verzoeker in de aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot het kind worden niet overwogen.
Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen (thans 7 jaar) en de looptijd van hun studies (inmiddels vier jaar). Er wordt in dat kader op geen enkele wijze rekening gehouden met de in de aanvraag geciteerde en in de stukken bijgevoegde specifieke verklaringen van alsook ondersteuningsplan van de school van het kind. Minstens had de bestreden beslissing, wanneer zij deze gegevens afwijst, hierover een concrete motivering moeten geven. Zoals gesteld wordt er geen rekening gehouden met de leeftijd van het kinderen (7 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen.
Artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' worden niet gerespecteerd.
De schoolcarrière van een kind van 7 jaar afbreken voor een periode van een jaar tot anderhalf jaar is in strijd met vermelde rechten. Het (theoretisch) tijdelijk element van de verwijdering negeert dat het effectief gaat om een periode van effectieve onderbreking van de schoolcarrière. Bovendien staat op 'tijdelijk' geen duurtijd en is dat argument dan ook erg sofistisch. De praktijk toont aan dat dit over meerdere maanden kan gaan, daar het doen van de aanvraag in het land van herkomst en het bekomen van een toelating, gemakkelijk tussen één jaar en één jaar en half kan duren. Het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van de kinderen. De beslissing schendt artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en de in het middel vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag, van het Handvest en van de Grondwet, door de situatie van het kind niet als een buitengewone omstandigheid te weerhouden. Verder werd er met betrekking tot de belangen van het kind geen effectieve proportionaliteitstoets uitgevoerd, is de beslissing minstens niet redelijk en onzorgvuldig."

3.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.3. Luidens (oud) artikel 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij de toelichting bij haar eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM of artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.4. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing stereotiep zijn en dat de verwerende partij in louter algemene termen motiveert, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen specifieke motivering is met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag werden aangehaald, zoals zal blijken uit hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.14. en 3.17.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit beginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.7. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven*."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis,* §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.
3.9. De verzoekende partij stelt dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zij zich genesteld heeft in niet-legaal verblijf

en haar kind op die manier heeft geschaad, dat de bestreden beslissing om dit te illustreren diverse paragrafen besteedt aan een opsomming van de door haar gevoerde procedure, dat deze motieven geen uitstaans hebben met het te beoordelen criterium, met name of er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats, dat de bestreden beslissing deze beoordeling niet maakt maar de buitengewone omstandigheden gewoonweg afwijst omdat zij met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België, dat het gegeven dat er bevelen werden genegeerd op zich dan ook niets zegt over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dat het gegeven dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium, dat er moet worden geoordeeld of haar concrete toestand *anno* 2023-2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt waardoor zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in haar land van herkomst, *in casu* Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen, dat in die zin haar reële situatie beoordeeld dient te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is, dat zij het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, niet ter zake is, dat in essentie de toestand geobjectiveerd dient te worden naar haar reële mogelijkheden om de aanvraag in Marokko te kunnen doen, dat dit op zich niets te maken heeft met haar handelwijze in België; dat het er om gaat dat zij, welke ook haar verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is met alle gevolgen van dien, dat los van wie hiervoor verantwoordelijk is, deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zij zich genesteld heeft in niet-legaal verblijf en haar kind op die manier geschaad heeft. De kernredenering van de bestreden beslissing is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarna de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, concreet worden besproken.

De Raad stelt echter wel vast dat in de bestreden beslissing tweemaal wordt gewezen op de keuze van de verzoekende partij om zich te nestelen in illegaal verblijf. Waar de verzoekende partij de scholing van haar kind aanvoert als buitengewone omstandigheid, wordt immers onder meer in de bestreden beslissing gemotiveerd "*Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. (…) Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mijnheer bewust de keuze hebben gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.*" Echter, deze motieven zijn in wezen overtollig, nu tevens in de bestreden beslissing is nagegaan of het kind van de verzoekende partij scholing kan krijgen in het land van herkomst, wat het geval blijkt, zodat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Ook betreffende het lang verblijf en de integratie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar haar eigen verantwoordelijkheid voor haar situatie van langdurig (illegaal) verblijf. Waar de verzoekende partij in dit verband stelt dat de bestreden beslissing de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet maakt maar de buitengewone omstandigheden gewoonweg afwijst omdat zij met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gemotiveerd dat het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf voldoende reden is om het lang verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van lang verblijf, doch ook dat het louter langdurig verblijf in een land niet aantoont waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betreffende de elementen van lang verblijf en integratie wordt er daarnaast op gewezen dat deze behoren tot de grond van de aanvraag en deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Het komt de Raad voorts niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel voor om het langdurig illegaal verblijf waarbij geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het

langdurig verblijf *in casu* niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als reden te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens haar langdurig verblijf dat zij hier illegaal verbleef en heeft zij zich al die tijd haar daarin bewust genesteld. Er werd haar op 6 december 2015, op 28 november 2017, op 9 december 2017, op 1 december 2018 en op 26 juni 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, zodat zij minstens sinds 2015 geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. In dit opzicht wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst, dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat zij immers ruim 26 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoont dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf een illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen, doch hieraan verzaakte en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden daarnaast geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Mede gelet op voornoemde motieven, toont de verzoekende partij niet aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reële mogelijkheden om in Marokko een aanvraag te kunnen doen. Zij toont evenmin concreet aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Marokko om aldaar haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk waarom de verantwoordelijkheid die zij voor haar reële situatie draagt volledig te buiten moest worden gelaten bij de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte rekening heeft gehouden met "*het gegeven dat er bevelen werden genegeerd*" of dat zij het lange verblijf "*zelf in de hand heeft gewerkt*". De Raad wijst er ter volledigheid nog op – waar de verzoekende partij betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reële mogelijkheden om in Marokko een aanvraag te kunnen doen – het net aan de verzoekende partij toekomt om de omstandigheden aan te halen in haar aanvraag waaruit blijkt dat dergelijke reële mogelijkheden er niet zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bepaalde omstandigheden heeft aangehaald waaruit blijkt dat er geen mogelijkheid is om in Marokko een aanvraag in te dienen, waarnaar in de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij toont niet aan dat het in strijd is met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven mee in rekening te nemen in de beoordeling of het lang verblijf van de verzoekende partij een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om de omstandigheid van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst erop dat zij zeer lange tijd in België is met alle gevolgen van dien, dat deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet concreet aantoont waarom zij omwille van haar lange verblijf in België op zich niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag te doen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er moet geoordeeld worden of haar concrete toestand *anno* 2023-2024 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland kan indienen, wijst de Raad op de motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat betreffende de aangehaalde concrete situatie van de verzoekende partij en haar zoon beoordeeld werd of het omwille van (bepaalde aspecten van) deze situatie voor het gezin van de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk was om de aanvraag in te dienen in Marokko en op de

motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de elementen van lang verblijf en integratie (in regel), conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid daar deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, doch tevens wordt erkend dat er gevallen zijn waar dergelijke elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken ("*dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld*") waarbij de verwerende partij *in concreto* stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar haar herkomstland engagementen van algemeen belang zou verbreken. Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing geoordeeld wordt of de concrete toestand van de verzoekende partij *anno* 2023-2024 een buitengewone omstandigheid uitmaakt, wat *in casu* niet het geval blijkt, minstens maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk met welke elementen omtrent haar concrete toestand *anno* 2023-2024 de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.10. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door haar in de aanvraag 9*bis* van de Vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen worden behandeld, dat zij deze elementen ten gronde ook in het onderdeel ontvankelijkheid heeft aangehaald maar dat zij ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld werden, dat de elementen van lang verblijf, een schoolgaand kind in België, vestiging van het centrum van hun belangen in België… reeds uitdrukkelijk werden aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid', dat bovendien de verwijzing naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als het onderdeel gegrondheid slaat, dat deze elementen dan ook niet konden miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde, dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, er wel diende te worden ingegaan op deze elementen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is ingegaan op de elementen van lang verblijf en integratie in de ontvankelijkheidsfase. In de bestreden beslissing wordt immers niet alleen gesteld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, doch ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoont dat de banden die zij en haar kind met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig aan België gebonden zijn dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is, dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken, dat het louter langdurig verblijf in een land bovendien niet aantoont waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland, dat het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf voldoende reden is om het lang verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich bevindt, dat zij volgens haar eigen verklaringen sinds 2011 in België verblijft zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan via het indienen van haar eerste aanvraag 9*bis* op 17 februari 2021, tien jaar na haar beweerde binnenkomst, dat zij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf, dat haar namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat dit element dan ook niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf. Zoals uiteengezet in punt 3.14., wordt er in de bestreden beslissing tevens concreet toegelicht waarom de geboorte van de zoon van de verzoekende partij in België, evenals zijn schoolgaan geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk rekening gehouden met de elementen van lang verblijf en integratie in de ontvankelijkheidsfase, doch geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Door louter nogmaals te wijzen op de elementen van lang verblijf, een schoolgaand kind in België en de vestiging van het centrum van hun belangen in België, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.11. De verzoekende partij stelt dat zij bij de aanvraag een groot aantal stukken had gevoegd met betrekking tot integratie en toekomstperspectief, dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening houdt in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, dat alle voorgebrachte stukken bij de beoordeling betrokken moeten worden, dat dit niet het geval is.

De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing over de bij de aanvraag gevoegde stukken over integratie en toekomstperspectief wordt gemotiveerd als volgt:

"*Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat het kind hier buiten zijn kerngezin hechte sociale banden opbouwde.*
(…)
Betrokkene beroept zich op de ernstige moeilijkheden die hij ondervond met zijn ex-echtgenote en de moeder van A. (…). Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een verzoekschrift dd. 16.08.2021 aan de vrederechter van het kanton M. (…), een beschikking dagbepaling dd. 25.08.2021, het proces verbaal dd. 14.12.2022, het proces-verbaal dd. 05.01.2023, het opnameverslag dd. 13.09.2021, het tussenvonnis dd. 30.03.2023, het vonnis dd. 28.03.2024, het vonnis dd. 27.06.2024 en het ondersteuningsplan dd. 06.02.2018 voor A. (…). Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de rechtbank het exclusieve ouderlijke gezag over A. (…) heeft toegekend aan betrokkene, dat de moeder een contactverbod heeft evenals een betredingsverbod voor de woning. De echtscheiding werd uitgesproken op 27.06.2024. Uit de stukken blijkt tevens dat mevrouw zelf nooit aanwezig zijn op de rechtbank, dat niemand nog enig contact met haar heeft of weet waar zij momenteel verblijft. Verder wordt duidelijk dat A. (…) tijdelijk onder toezicht geplaatst werd van de jeugdrechter in het kader van deze problematische opvoedingssituatie maar dat dit toezicht werd opgeheven in 2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar mevrouw volledig uit het leven van betrokkene is verdwenen, hem het ouderlijk gezag werd toegekend en de echtscheiding uitgesproken.
(…) *We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een twintigtal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.*
(…) De elementen van lang verblijf en integratie ((…), dat hij twee werkbeloftes voorlegt evenals een factuur van de kinderopvang, zijn huurovereenkomsten, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW, een schriftelijke overeenkomst met de kinderopvang, twee verklaringen inzake vrijwilligerswerk, enkele nutsfacturen, enkele schoolfacturen, zijn arbeidsovereenkomst en verschillende foto's van zijn zoon) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins met welke stukken omtrent de integratie en/of het toekomstperspectief van haar en haar kind de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Haar betoog is dan ook niet dienstig.

3.12. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwijzing in de aanvang van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn zowel sloeg op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, merkt de Raad op dat de verwerende partij hierover in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing heeft gemotiveerd als volgt:

"*Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter*

nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt."

Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Evenmin toont ze hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Daar de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard, diende de verwerende partij niet te motiveren over de gegrondheid van de aanvraag en de elementen die de verzoekende partij in dit verband in haar aanvraag, vermeld in punt 1.1., heeft aangevoerd.

3.13. Waar de verzoekende partij wijst op een schending van het gelijkheidsbeginsel en stelt dat het haar bekend is dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals zij, minderjarige schoolgaande kinderen hebben, dat het dan inzonderheid gaat over families die langer dan vijf jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien, dat het overigens gaat om een criterium dat informeel gekend is, dat het minstens onduidelijk is waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, dat het niet redelijk is, dat de verwerende partij verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid heeft, maar dit niet inhoudt dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden, dat de discretionaire bevoegdheid precies inhoudt dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt, dat zij meer concreet in haar aanvraag heeft gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, integratie, in België geboren kind, schoolgaand kind, … die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op grond van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat het gekend is dat de verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als zij zijn, dat het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt, dat zo niet, er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel is, dat deze principes *in casu* niet werden gerespecteerd door de bestreden beslissing, dat het gegeven dat de verwerende partij ter zake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft niet voor gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

In de bestreden beslissing wordt over het gelijkheidsbeginsel en gelijkaardige dossiers gemotiveerd als volgt:

"*Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" (met name de verwijzing naar arrest 181.193 van 24 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Volledigheidshalve merken we op dat het dossier waar betrokkene naar verwijst niet gelijkaardig is. In het aangehaalde dossier is er namelijk sprake van een ononderbroken scholing van zes jaar en dit in legaal verblijf, tijdens een lopende asielprocedure terwijl er in casu sprake is van een scholing vanaf 20.04.2020 (dus net vier jaar) in illegaal verblijf en waarbij het bovendien hoofdzakelijk gaat om kleuteronderwijs (zijn zoon is pas leerplichtig sinds 01.09.2022 en volgde hier slechts één jaar basisonderwijs). In het aangehaalde dossier is er bovendien sprake van naast familielid dat over de Belgische nationaliteit beschikt, terwijl betrokkene in casu niet aantoont dat hij enig familielid heeft dat in België verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid*."

Met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze concrete motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De Raad merkt op dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Waar de verzoekende partij stelt dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, net zoals zij, minderjarige schoolgaande kinderen hebben, dat het dan inzonderheid gaat over families die langer dan vijf jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect

in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien, dat zij in haar aanvraag had gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, integratie, in België geboren kind, schoolgaand kind, … die in diverse andere dossiers een basis vormden voor een ontvankelijkheid- en gegrondverklaring van een aanvraag op grond van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat het gekend is dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als haar zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet de mogelijkheid heeft te onderzoeken welke feitelijke elementen aan de basis lagen van die 'gelijkaardige' dossiers noch hoe recent deze dossiers zijn. Het betoog van de verzoekende partij dat het gaat om een criterium dat informeel gekend is, dat het onduidelijk is waarom dit dan voor bepaalde families wel en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, dat het niet redelijk is, dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft maar dat dit niet inhoudt dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden, dat de discretionaire bevoegdheid precies inhoudt dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en die niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt, is in die zin dan ook niet dienstig. Er dient hoe dan ook gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen de situatie van haar minderjarig kind had ingeroepen.

Zo wees zij in de aanvraag, vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier (stuk nr. 57) bevindt, op het feit dat haar kind schoolgaand is, in België geboren is en enkel België als zijn vaderland kent en dat zijn kind, indien zij de aanvraag van een machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Marokko zou doen, belangrijke schooljaren, minstens belangrijke schoolmaanden verliest, dat de moeder van haar kind lijdt aan ernstige psychoses en aan een ernstig psychiatrisch ziektebeeld, dat zij dan ook alleen instaat voor de zorgen van het kind. Voorts stelde de verzoekende partij in haar aanvraag dat haar kind enkel België als thuisland kent, daar hij in België geboren is en sindsdien onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijft, dat hij steeds heeft schoolgelopen in België en aldus duidelijk het centrum van zijn belangen in België heeft, dat hij slechts een beperkte notie van het Arabisch heeft, dat dit blijkt uit de gevoegde stukken, dat hij perfect Nederlands spreekt en België nog nooit verlaten heeft, dat hij nooit in Marokko is geweest, dat hij de taal spreekt noch schrijft zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken, dat België voor hem zijn geboorteland en dus ook zijn thuisland is, dat het geen argument is dat de moedertaal Marokkaans is, daar het kind geen enkele schoolse opleiding heeft gekregen in die taal en er enkel een louter elementaire notie van heeft, die niet toelaat om in die taal op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding in Marokko te ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"*Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Zijn zoon zou enkel België kennen als zijn vaderland. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn zoon geen enkele band met Marokko heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel zijn zoon niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Verzoeker en de moeder van A. (…) hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zijn kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van zijn zoon in België slechts voorlopig was.*
Betrokkene haalt aan dat zijn zoon nooit in Marokko geweest is en de taal niet spreekt of schrijft, dat hij geen enkele schoolse opleiding heeft gekregen in die taal, er enkel een elementaire notie van heeft die niet zou toelaten om in die taal op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding te ontvangen. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor dd. 01.02.2023 opgesteld door een vertaler-tolk waaruit zou moeten blijken dat A. (…) geen Arabisch kan maar enkel Nederlands. Het voorgelegde attest kan door onze diensten echter niet weerhouden worden. Het betrouwbaarheidsgehalte van dit attest is namelijk erg laag, zo blijkt dat het slechts om een poging tot gesprek ging en niet om een gestandaardiseerde procedure. Een vertaler-tolk is geen testcentrum voor talen noch werd er een geijkte of erkende methode gehanteerd om talenkennis te testen. Volledigheidshalve merken we nog op dat het zeer ongeloofwaardig dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Arabisch zou spreken, wat toch zijn moedertaal is, en dat hij zijn zoon niet zou opvoeden in deze taal. Dit vindt ondersteuning in de vaststelling dat betrokkene geen enkel officieel attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen, wat het zeer onwaarschijnlijk maakt dat hij het Nederlands dermate beheerst dat hij

zijn zoon in deze taal kan opvoeden. Betrokkene was er bovendien steeds van op de hoogte dat hij en zijn zoon zich in illegaal verblijf bevonden en dat de scholing van zijn kind mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn. Hij diende zijn kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hem zijn moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan, zeker gelet op de jonge leeftijd van zijn zoon, dat hij het Arabisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zou aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van zijn zoon en op het feit dat een terugkeer een verlies zou impliceren van minstens enkele schoolmaanden. Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zijn kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mijnheer bewust de keuze hebben gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van zijn zoon (met name zes jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009).

Betrokkene beroept zich in zijn verzoekschrift niet op medische elementen maar hij legt wel enkele medische stukken voor die betrekking hebben op zijn zoon, met name: een ziekenhuisfactuur dd. 07.04.2023, een arbeidsongeschiktheidsattest dd. 02.06.2023, een raadplegingsverslag dd. 24.02.2023 en een definitieve ontslagbrief dd. 02.06.2023. Echter, uit deze attesten blijkt enkel dat zijn zoon op 02.06.2023 een medische ingreep onderging. Uit deze attesten blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek in hoofde van zijn zoon die een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk zou maken of waardoor hij niet zou kunnen reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene wordt niet gescheiden van zijn zoon, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 9. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Met betrekking tot artikel 24 merken we op dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon in Marokko geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg en dat hij daar niet de grootst mogelijke mate van gezondheid zou kunnen genieten en toegang zou hebben tot de voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. Dit geldt tevens voor artikel 4 van dit verdrag: betrokkene toont niet aan dat zijn zoon in Marokko zijn economische, sociale en culturele rechten niet in de ruimst mogelijke mate zou kunnen verwezenlijken.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van zijn zoon zou schaden. Zijn zoon is nog erg jong, met name zes jaar jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, in casu de vader (aan wie het exclusieve ouderlijke gezag werd toegekend), van wie hij niet gescheiden wordt. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat het kind hier buiten zijn kerngezin hechte sociale banden opbouwde. Wat scholing betreft merken we op dat zijn zoon pas leerplichtig is sinds 01.09.2022 en hier slechts één jaar basisonderwijs volgde, na het kleuteronderwijs. Gezien zijn jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt. Betrokkene toont niet aan dat zijn zoon in het land van herkomst niet in een veilige en

stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn vader en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien.
De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)
Betrokkene beroept zich op de ernstige moeilijkheden die hij ondervond met zijn ex-echtgenote en de moeder van A. (…). Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een verzoekschrift dd. 16.08.2021 aan de vrederechter van het kanton M. (…), een beschikking dagbepaling dd. 25.08.2021, het proces verbaal dd. 14.12.2022, het proces-verbaal dd. 05.01.2023, het opnameverslag dd. 13.09.2021, het tussenvonnis dd. 30.03.2023, het vonnis dd. 28.03.2024, het vonnis dd. 27.06.2024 en het ondersteuningsplan dd. 06.02.2018 voor A. (…). Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de rechtbank het exclusieve ouderlijke gezag over A. (…) heeft toegekend aan betrokkene, dat de moeder een contactverbod heeft evenals een betredingsverbod voor de woning. De echtscheiding werd uitgesproken op 27.06.2024. Uit de stukken blijkt tevens dat mevrouw zelf nooit aanwezig zijn op de rechtbank, dat niemand nog enig contact met haar heeft of weet waar zij momenteel verblijft. Verder wordt duidelijk dat A. (…) tijdelijk onder toezicht geplaatst werd van de jeugdrechter in het kader van deze problematische opvoedingssituatie maar dat dit toezicht werd opgeheven in 2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar mevrouw volledig uit het leven van betrokkene is verdwenen, hem het ouderlijk gezag werd toegekend en de echtscheiding uitgesproken."

Aldus kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de door haar in de aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot het kind niet worden overwogen, minstens maakt zij, mede gelet op wat volgt, niet aannemelijk welke in haar aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot het kind ten onrechte in de bestreden beslissing niet of onvoldoende worden overwogen.

De verzoekende partij stelt dat haar kind, gelet op zijn jonge leeftijd, enkel België als thuisland kent, dat hij op het ogenblik van de aanvraag vijf jaar oud was en op het ogenblik van de beslissing zeven jaar, dat het kind ondertussen schoolplichtig is, dat zij had opgeworpen dat de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag gerespecteerd dienen te worden, dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen' en het buiten proportie is de aanvraag in Marokko te moeten gaan doen, dat zij over het exclusief ouderlijk gezag beschikt, nu de moeder van het kind hem bij haar heeft achtergelaten, dat zij onder de rubriek '3.5 Schoolgaand, in België geboren, minderjarig kind,' met betrekking tot haar zoon specifieke argumenten heeft aangehaald in de aanvraag en deze met stukken heeft gestaafd. Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat het feit dat de moeder van haar kind het kind bij haar heeft achtergelaten een zeer traumatische gebeurtenis was voor het kind, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij deze traumatische gebeurtenis niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hierover niet te hebben gemotiveerd.

Met het algemeen betoog dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is, dat aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, wel voldoende gewicht moet worden toegekend, dat nationale instanties de praktische haalbaarheid en proportionaliteit moeten nagaan bij de door hen genomen maatregelen en effectieve bescherming en voldoende gewicht moeten toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben, dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving, dat het Hof reeds herhaaldelijk heeft verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling, dat dat een van de gevolgen is van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde, concrete motieven, in strijd zijn met voornoemde rechtspraak van het Hof of met het hoger belang van het kind.

Ook met het betoog dat het belang van het kind niet als 'eerste overweging' wordt genomen, dat het niet om de eerste of essentiële overweging, maar om het zesde motief dat de beslissing ontwikkelt gaat, dat de overwegingen niet uitgaan van de vereiste dat het hoger belang van het kind zeer belangrijk is, dat er bijzondere aandacht aan moet worden besteed, dat de belangen van het kind de eerste en essentiële overweging moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind en dat de stereotiepe overweging in verband met het kind in feite de vijfde overweging is, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde concrete motieven waaruit blijkt – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt – dat het hoger belang van het kind wel degelijk in overweging werd genomen en onderworpen werd aan een proportionaliteitstoets noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn of in strijd zijn met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat uit het feit dat de motieven die betrekking hebben op de belangen van haar kind niet als eerste motief vermeld worden in de bestreden beslissing, zou blijken dat de verwerende partij niet het vereiste gewicht heeft toegekend aan het hoger belang van het minderjarig kind.

In zoverre dat de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, herhaalt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.15. De verzoekende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing over de situatie van haar minderjarig kind ("*Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht*") geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of onjuist zijn, dat deze motieven in alle ernst in de beslissing worden genomen, dat zij geen verband hebben met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van haar en haar kind naar Marokko, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar Marokko.

De Raad ziet niet in – en de verzoekende partij licht niet toe – op welke wijze een dergelijke premisse zou blijken uit de overweging in de bestreden beslissing dat er vanuit mag worden gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat dit motief "*onjuist*" is. De Raad acht het gegeven dat het kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur werd bijgebracht een relevant gegeven in de beoordeling van de vraag of het minderjarig kind van de verzoekende partij zich voldoende kan aanpassen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst zodat het daar naar school kan gaan. Waar de verzoekende partij nog stelt dat deze motieven duidelijk maken dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat zij geen verblijf kan krijgen in België en het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer *de facto* aangewend wordt om in feite een definitieve terugkeer te motiveren, ziet de Raad niet in op welke wijze de gemachtigde met deze overwegingen een voorafname maakt op een eventuele beoordeling ten gronde van de aanvraag of een definitieve terugkeer motiveert.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheden "*op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet (heeft) ingevuld*".

3.16. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing in haar motivering, ook voor wat het kind betreft, niet is uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer, dat dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van het kind principieel niet wordt aanvaard omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België, dat de beslissing dus niet uitgaat van het recht op onderwijs van het kind maar van het feit dat hij hier in feite niet of nooit had mogen zijn en in feite geen 'recht op onderwijs' heeft kunnen opbouwen.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat in de bestreden beslissing niet is uitgegaan van een tijdelijke terugkeer maar van een definitieve terugkeer. Zij toont evenmin aan dat het recht op scholing van het kind principieel niet aanvaard wordt omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België, of dat de bestreden beslissing uitgaat van het feit dat haar kind geen recht op onderwijs heeft kunnen opbouwen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat het feit dat het kind van de verzoekende partij in België school heeft gelopen enkel aangeeft dat hem het recht op onderwijs niet wordt ontzegd. Er wordt echter in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school, dat er vanuit mag worden gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was, dat de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land

van herkomst kan worden verkregen, dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partij weerlegt of ontkracht deze motieven niet. Voor zover ervan moet worden uitgegaan dat zij de wens heeft om haar zoon in België onderwijs te laten volgen, wijst de Raad erop dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v) en geen algemene verplichting oplegt om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat haar kind niet zou kunnen aansluiten op school in Marokko gedurende de periode waarin zij de behandeling van hun aanvraag afwachten, blijft de kern van het recht op onderwijs onaangetast.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat in de bestreden beslissing verder geen faire proportionaliteitsafweging wordt gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van haar en haar kind, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.14., blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over de elementen die de verzoekende partij in dit verband in haar aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft aangevoerd. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat deze motieven disproportioneel zijn.

3.17. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing motiveert in louter algemene termen, dat het gaat om een loutere stereotiepe motivering die in zowat alle beslissingen in verband met minderjarige kinderen voorkomt, dat er geen specifieke motivering is met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag werden aangehaald en verduidelijkt dat er geen rekening wordt gehouden met de leeftijd van de kinderen (lees: het kind) (thans zeven jaar) en de looptijd van de studies (inmiddels vier jaar), dat er in dat kader op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de in de aanvraag geciteerde en in de stukken bijgevoegde specifieke verklaringen alsook het ondersteuningsplan van de school van het kind, dat de bestreden beslissing minstens, wanneer zij deze gegevens afwijst, hierover een concrete motivering moet geven, dat er geen rekening wordt gehouden met de leeftijd van het kind (zeven jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen, dat de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit ‘geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken’ en met als doel ‘een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens’ niet worden gerespecteerd, dat de schoolcarrière van een kind van zeven jaar afbreken voor een periode van een jaar tot anderhalf jaar in strijd is met vermelde rechten, dat het (theoretisch) tijdelijk element van de verwijdering negeert dat het effectief gaat om een periode van effectieve onderbreking van de schoolcarrière, dat op ‘tijdelijk’ bovendien geen duurtijd staat en dat het argument dan ook erg sofistisch is, dat de praktijk aantoont dat dit over meerdere maanden kan gaan, daar het doen van de aanvraag in het land van herkomst en het bekomen van een toelating, gemakkelijk tussen één jaar en één jaar en half kan duren, dat het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van de kinderen (lees: het kind).

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, daar deze bepalingen geen directe werking hebben. Het betoog dat de schoolcarrière van een kind van zeven jaar afbreken voor een periode van een jaar tot anderhalf jaar in strijd is met vermelde rechten, is dan ook niet dienstig. Verder herhaalt de Raad dat het loutere feit op zich dat het gaat om een loutere stereotiepe motivering nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat er geen rekening wordt gehouden met de looptijd van de studies, kan de Raad slechts vaststellen dat zij ter gelegenheid van haar aanvraag vermeld in punt 1.1. geenszins heeft toegelicht dat de duurtijd van de studies een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Bovendien kan aangenomen worden dat de verwerende partij de duurtijd van de studies alsnog mee in overweging heeft genomen, met name door te stellen dat er vanuit mag worden gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was, dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij en haar zoon zich in illegaal verblijf bevonden en dat de scholing van haar kind mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn, dat zij haar kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer diende te beschermen door hem de moedertaal aan te leren, motieven die zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht.

De verzoekende partij stelt dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de in de aanvraag geciteerde en in de stukken bijgevoegde specifieke verklaringen alsook het ondersteuningsplan van de school van het kind. De Raad kan slechts vaststellen dat in voornoemde verklaringen op zeer algemene wijze de schoolcarrière van het kind verder wordt toegelicht. Voorts betreft het bij de aanvraag gevoegde ondersteuningsplan (stuk 30 bij de aanvraag) geenszins een ondersteuningsplan van de school van het kind,

doch wel van een centrum voor kinderzorg en gezinsondersteuning en werd het opgemaakt op 6 februari 2018, toen het kind van de verzoekende partij slechts vier maanden oud was. Er wordt in het ondersteuningsplan geen melding gemaakt van de (op dat ogenblik toekomstige) scholing van het kind, zodat niet blijkt dat de verwerende partij, in het kader van de aangevoerde omstandigheid van scholing van het kind, gehouden was hiermee rekening te houden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. De verwerende partij heeft gemotiveerd waarom zij meent dat het feit dat het kind hier naar school gaat niet aanzien kan worden als buitengewone omstandigheid. De Raad ziet niet in, minstens laat de verzoekende partij na concreet toe te lichten, op welke wijze de verwerende partij verder nog gehouden was rekening te houden met voornoemde stukken die het schoolgaan van het kind onderbouwen. Nu de verwerende partij over het schoolgaan van het kind heeft gemotiveerd, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met voornoemde verklaringen.
In zoverre de verzoekende partij meent dat er geen rekening wordt gehouden met de leeftijd van haar kind (zeven jaar), gaat zij voorbij aan het door haar onbetwiste motief in de bestreden beslissing dat zij niet aantoont, zeker gelet op de jonge leeftijd van haar zoon, dat hij het Arabisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zou aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon, er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan de taal, waarvan hij trouwens al minstens noties heeft, en onderwijs in het land van herkomst. Waar de verzoekende partij stelt dat de leeftijd van haar kind om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van haar kind, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit geenszins in haar aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft aangevoerd zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad vaststelt dat de verzoekende partij, door te wijzen op de belangrijke scharnierjaren om pedagogische redenen, niet aantoont dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school, dat er vanuit mag worden gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was, dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij en haar zoon zich in illegaal verblijf bevonden en dat de scholing van haar kind mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn, dat zij haar kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer diende te beschermen door hem de moedertaal aan te leren, dat de verzoekende partij bovendien niet aantoont, zeker gelet op de jonge leeftijd van haar zoon, dat hij het Arabisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zou aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is, dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon (met name zes jaar), rederlijkwijze vanuit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal, waarvan hij trouwens al minstens noties heeft, en onderwijs in het land van herkomst beschikt.

De verzoekende partij laat verder na toe te lichten welke andere in de aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot haar kind niet werden overwogen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat "*de bestreden beslissing (…) zelf nalaat om op enige wijze op een faire manier in te gaan op de door verzoekers ontwikkelde argumenten met betrekking tot het belang van het kind*".

Door te betogen dat het (theoretisch) tijdelijk element van de verwijdering negeert dat het effectief gaat om een periode van effectieve onderbreking van de schoolcarrière, dat op 'tijdelijk' bovendien geen duurtijd staat en dat het argument dan ook erg sofistisch is, dat de praktijk aantoont dat dit over meerdere maanden kan gaan, daar het doen van de aanvraag in het land van herkomst en het bekomen van een toelating gemakkelijk tussen één jaar en één jaar en half kan duren, dat het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van het kind, gaat zij eraan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij erkent dat er een wijziging is in de schoolcarrière van het kind, doch dat er geen sprake is van een effectieve onderbreking daar de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en niet aantoont "*dat (het kind) (…) een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school"*. Bovendien is het de Raad niet duidelijk welk motief volgens de verzoekende partij miskent dat een verplichting om terug te keren een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van haar kind gelet op het feit dat het doen van een aanvraag in het herkomstland gemakkelijk tussen één jaar en één jaar en half kan duren. Er wordt immers nergens gemotiveerd, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat het element van het schoolgaan niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, doch wel daar de verzoekende partij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en niet aantoont "*dat (het kind) (…) een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zouden*

kunnen aansluiten op school". Door te wijzen op de duurtijd van een aanvraag en het bekomen van een toelating toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat ook de verandering in de schoolcarrière van haar kind een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière waardoor dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden waaruit dit zou blijken, zoals onder meer de kennis van de taal, niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht met haar betoog de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school, dat er vanuit mag worden gegaan dat de verzoekende partij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar zoon in België slechts voorlopig was, dat de verzoekende partij aanhaalt dat haar zoon nooit in Marokko is geweest is en de taal niet spreekt of schrijft, dat hij geen enkele schoolse opleiding heeft gekregen in die taal, er enkel een elementaire notie van heeft die niet zou toelaten om in die taal op een pedagogisch verantwoorde wijze een opleiding te ontvangen, dat zij ter staving hiervan een attest van 1 februari 2023 voorlegt, opgesteld door een vertaler-tolk waaruit zou moeten blijken dat A. geen Arabisch kan maar enkel Nederlands, dat het voorgelegde attest echter niet weerhouden kan worden, dat het betrouwbaarheidsgehalte van dit attest namelijk erg laag is, dat blijkt dat het slechts om een poging tot gesprek ging en niet om een gestandaardiseerde procedure, dat een vertaler-tolk geen testcentrum is voor talen noch een geijkte of erkende methode werd gehanteerd om talenkennis te testen, dat het zeer ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij in huiselijke sfeer geen Arabisch zou spreken, wat toch haar moedertaal is, en dat zij haar zoon niet zou opvoeden in deze taal, dat dit ondersteuning vindt in de vaststelling dat de verzoekende partij geen enkel officieel attest voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen, wat het zeer onwaarschijnlijk maakt dat zij het Nederlands dermate beheerst dat zij haar zoon in deze taal kan opvoeden, dat de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij en haar zoon zich in illegaal verblijf bevonden en dat de scholing van haar kind mogelijk slechts een tijdelijke oplossing zou zijn, dat zij haar kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer diende te beschermen door hem de moedertaal aan te leren, dat de verzoekende partij bovendien niet aantoont, zeker gelet op de jonge leeftijd van haar zoon, dat hij het Arabisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zou aanleren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon (met name zes jaar), rederlijkwijze vanuit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal, waarvan hij trouwens al minstens noties heeft, en onderwijs in het land van herkomst beschikt.

Uit het voorgaande blijkt geenszins dat er in de bestreden beslissing sprake is van "*onjuiste motiveringen*" die niet afdoende zijn noch dat de beslissing niet motiveert met betrekking tot de concrete elementen die door de verzoekende partij voor haar kind werden ontwikkeld.

Evenmin blijkt dat het recht op onderwijs niet afdoende, minstens niet met een correcte motivering, in de bestreden beslissing is betrokken.

3.18. De Raad van State heeft over artikel 22*bis* van de Grondwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.19. De verzoekende partij stelt dat de directe werking van het Kinderrechtenverdrag *juncto* artikel 51 van het Handvest is erkend, dat daardoor artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking in België heeft wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht, dat daar de

weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht ook rekening moet worden gehouden met het Handvest, dat het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft.

3.20. Artikel 24.2 van het Handvest, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

"*2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging*."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "*1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (…)*"

De rechten van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest, zijn aldus slechts van toepassing op beslissingen van de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*quod non in casu*) en op de lidstaten wanneer zij het recht van de Europese Unie ten uitvoer leggen. De thans bestreden beslissing werd evenwel genomen in toepassing van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, zodat de thans voorliggende betwisting niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing.

3.21. De Raad merkt op dat in zoverre de verzoekende partij in het kader van het hoger belang van haar kind wijst op de artikelen 3, 24, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, het volstaat om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Door voor te houden dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking in België heeft wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht, *quod non in casu*, toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij er geenszins in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar minderjarig kind schaadt.

3.22. In zoverre de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar de specifieke overwegingen over het belang van de minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van de Raad van 11 mei 2016, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.23. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de rechten en belangen van haar minderjarig kind schendt.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat door de situatie van het kind niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid de bestreden beslissing de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen heeft geschonden.

3.24. De verzoekende partij stelt dat het geheel van de omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, dat het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen, dat het redelijkheidsbeginsel dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin vereist. Zij betoogt verder dat zij specifieke motieven had ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Marokko konden doen, dat het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familieleven, in België geboren kind, dat het kind in België schoolloopt en een terugkeer om in Marokko de aanvraag te doen diens schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren. De verzoekende partij betwist niet dat elke argument op zich in de bestreden beslissing wordt overwogen, doch stelt dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde, dat de beslissing dit niet doet en elk argument op zich overweegt zonder het geheel voor ogen te houden. Zij stelt tevens dat zij onder de rubriek 2.B inzake de ontvankelijkheid het geheel van omstandigheden had uiteengezet, dat de bestreden beslissing nergens een beoordeling van 'het geheel van omstandigheden' maakt, zoals deze ontwikkeld werden in de aanvraag, en zoals ook uitdrukkelijk in de aanvraag vooropgesteld en gevraagd, dat de beslissing afzonderlijke motiveringen in verband met doorlopen procedure, (on)mogelijkheid aanvraag te doen in land van herkomst, kind, gezins- en privéleven maakt, maar

geen beoordeling maakt van het geheel en de samenhang van deze omstandigheden om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden en dat de beslissing niet antwoord op dit argument.

De Raad merkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, zij nergens in rubriek 2.B van de aanvraag vermeld in punt 1.1. uitdrukkelijk heeft vooropgesteld en gevraagd om een beoordeling van het 'geheel van omstandigheden'.

De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij wel degelijk uitspraak doet over het geheel van de aangehaalde argumenten/omstandigheden. Er wordt in de bestreden beslissing immers gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen. De verzoekende partij toont met haar betoog immers niet aan op welke wijze de aangevoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in hun geheel en in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zou toelaten.

3.25. Een schending van (oud) artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.26. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER